

A csoport asszonyt, lányt és köztük Pöszét. Pirosodó szeplőivel, hajlongó derekával. Az útra kirakott ládákat, amikről piros fény vetődik vissza, és hancúrozva bujkálnak az esőcseppek alatt. Eljönnek eddig is, kis Ferkóig is, aki olyat rikkant mellettem, akár egy őrmester:

– Paradicsom!

Paradicsom aládában, amiből ház nő, utca nő, ami nem engedi, hogy tovább nézzünk, mert amit néznénk, az olyan messzire van, hogy ilyen öreg szemmel el sem lehet érni...

Hiszen csak a tanyát akartam látni...

Négylábú vasoszlopokat látok, amik kinyújtott karral tartják a vastag drótokat. Látni rajtuk, hogy nehéz, mert középütt hasat eresztenek, úgy néznek azok is ki, mint a jóllakott giliszták, nem ízlik már semmi, csak akkor megint, ha éhesek lesznek. Ott az istállók végénél megtorpannak, az utolsóknak támasztékot adtak, nehogy visszahúzza a többi, és nyakába lámpát akasztottak. Alá kell csak menni, és kapcsolóval felkattintani. Fényt szór széjjel még akkor is, amikor olyan sötét az éjszaka, hogy a vasvilla is megáll benne.

Ferkóm a híd karjába kapaszkodik és a többi ládára mutat, amit raknak fel a kocsikra, teherautókra, amiken úgy játszik a fény, akár az emberi kéz a női ing kivágásán.

– Paradicsom!

Csak a régi tanyát akartam látni.

Az új házat látom, még akkor is, ha becsukom a szemem. A vasrácsos kiskaput, a betonküszöböt, a mozaiklapos házelejét és az udvaron, az öreg eperfán, a kötelet. Ferkóm készítette oda. Fiam – a kertész. Ha hozzák a birkát, legyen hol nyúzni. Megbírja, két hátsó lábát szétfeszíthetik, és az éles bicskával hosszú nyiszítással metszhetik a bőrt a hasán.

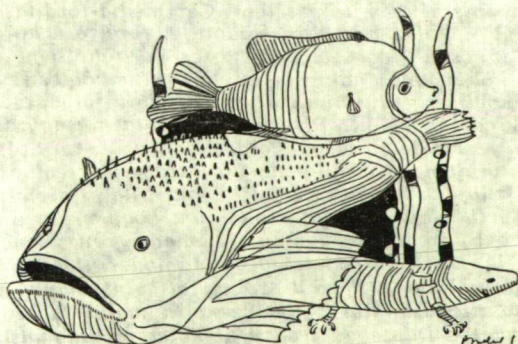
Faránkiné hagymát pucol. Kun Pista cseresznyepaprikát hoz, a komák a sátrat húzzák fel az udvaron; lócaikat, asztalokat teherautóval küldi a téesz...

A holnapra gondolok, a házszenelésre.

Nógamot is az unokám, mert még sok a dolog.

Megindulunk ketten Ferkóval, le a hídról.

Mennyivel könnyebb errefelé menni...

Bodor Miklós rajza